

Ἡ λέμβος τοῦ Ἰδανικοῦ

Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

IX.

Ἀγαπημένη μου,

Μὰ ἔκαμες πολὺ κακὰ νὰ ζητήσης προχθὲς ἀπὸ τὸν Μίμη συγγνώμη γιατί τὸν λύπησες, κι' ἀκόμη κακὰ γιατί τοῦ ὑποσχέθηκες πῶς δὲν θὰ τὸ ξανακάμης. Δὲν πρέπει νὰ πέρνωμε ποτὲ τὴν εὐθύνην τελείων χαρακτήρων. οὔτε νὰ δίδωμε λόγους, ποῦ μᾶς εἶνε δύσκολο κι' ἀδύνατο νὰ κρατήσωμε. Γιατί νὰ τὸν συνειθίσῃς νὰ μὴ σὲ πιστεύῃ καὶ τὸ χειρότερο νὰ μὴ σοῦ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον ; "Ο,τι ἔκαμες ἦταν ἑλαφρό, ἀσήμαντο, δίχως καμμιὰ σοβαρὰ ἀφορμὴ κάκίας μεταξὺ σας. Ἄς τᾶφινες νὰ περάσῃ. Θὰ ξεγνιοῦνταν γρήγορα-γρήγορα, κι' ὁ Μίμης θ'ἀβλεπες πῶς θὰ μετάνοίωνε ποῦ σὲ πίκρανε. "Οχι ! ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇς ὅλα τὰ μέσα ποῦ μεταχειρίζομεθα ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, πρὸ πάντων σὰν καταλαβαίνωμε πῶς εἴμεθα ἔνοχοι, καὶ τὸ φοβερώτερον σοῦ διέφυγεν ἓνα ἀνεπανόρθωτο «Ποτὲ πειὰ !». Ποῦ δὲν φαντάζεσαι πόσο ἡδονικὰ ἀντήχησε στ' αὐτιά τοῦ Μίμη, ἀλλὰ καὶ πόσων καινούργιων παρεξηγήσεων καὶ καυγάδων ἐκαλλιέργησε τὸ ἔδαφος.

«Ποτὲ πειὰ !». Ποτὲ πειὰ δὲν θὰ ξαναμιλήσης μὲ τὴν τάδε ; ποτὲ ποιά δὲν θὰ χορέψῃς μὲ τὸν Ἄλφα ; ποτὲ ποιά δὲν θὰ φορέσῃς κοντὰ μανήκια, γιὰ νὰ μὴ φαίνωνται τὰ ωραιότατα μπρατσάκια σου ; ποτὲ πειὰ δὲν θὰ κάμῃς τίς χίλιες ἐκεῖνες παιδιαισες ἑλαφρότητες, ποῦ συγχωροῦνται τόσο ἐυκόλα, καὶ τόσο χαριωμένα μ' ἓνα γελαστὸ φιλί,

μόνο θὰ περιορισθῇς καὶ θὰ κλεισθῇς μέσα σὰν κανένα γανουμάκι ; Αὐτὸ θὰ κάμῃς ; «Ποτὲ πειὰ !» τῶλεγες μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα κι' ὁ Μίμης ἦταν τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ κι' ἐσὺ πειὸ εὐτυχισμένη ὅσον ποτὲ ἄλλοτε.

Ὁ Μίμης μ' ὅλον τὸν ἀνδρικόν του ἐγωϊσμὸ θὰ σκέπτεται τώρα πῶς φέρθηκε σὰν ἄνδρας, ποῦ πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ φυλάῃ τὸ δικό του, μὲ δυνατό χέρι, καὶ θὰναι περήφανος, ποῦ ἔχει μιὰ κόρη τόσο τελεία γι' ἀρραβωνιαστική, καὶ θὰ λογαριάζῃ ἀπὸ τώρα γι' αὐριο, ἓνα σπιτάκι πολὺ περιποιημένο, πολὺ μοναχικό, ποῦ θ'ἂναι αὐτὸς μόνος ὁ κύριος καὶ δεσπότης μιᾶς γυναικούλας τρυφερῆς καὶ ἡσυχῆς ποῦ θὰ τὸν περιμένῃ μέρα-νύχτα μὲ χαρὰ κι' ἡ ζωὴ τους ἔτσι θὰ τραβᾷ γαλήνια καὶ γλυκεῖα τὸν δρόμον της. Σ' ἀρέσει ; —ὄχι, χίλιες φορές ὄχι !

Τὸ ὥραϊο σου σγουρόμαλλο κεφαλάκι καὶ τὸ κομψὸ σου σωματάκι δὲν εἶνε καμωμένα γιὰ μιὰ ζηλιάρικη κι' ἀπαιτητικὴ ἀγάπη — "Οχι, πῶς θέλω νὰ σὲ κατηγορήσω ὡς ἐπιπολαία καὶ φιλάρεσκο, ἀγαπημένη μου, ὁ Θεὸς φυλάξοι. Πρέπει νὰ ξέρῃς πῶς μεταξὺ ἐκείνης ποῦ ἐσυνήθισε νὰ ζῇ μέσα στὸν κόσμον, ποῦ περνᾷ τοὺς χειμῶνας στοὺς χοροὺς καὶ στὰ θεάτρα καὶ τὰ καλοκαίρια στὰ εὐρωπαϊκά λουτρά καὶ ποῦ βρίσκεται πάντα ἀνάμεσα στὸν θόρυβον τῶν διασκεδάσεων, γιατί ἔτσι τὴν ἐσυνήθισαν, γιατί ἀπὸ μικρὴ μεγάλωσε μέσα στὸν κύκλον αὐτόν, καὶ τῆς ἄλλης τῆς ὠμορφῆς ποῦ κυνῇ γὰρ λόγια θυμαμοῦ ἀπὸ τὸν τυχόντα, ἡ διαφορὰ εἶνε μεγάλη, πολὺ μεγάλη.

Γιατί, ἐνῶ ἐσὺ λατρεύεις τὸν Μίμη, ἐκείνη δὲν